

nefsat til at behandle disse Sager, har jo modtaget til Behandling en hel Række af Love, og det er umuligt for et enkelt Udvalg at gaa saamange Sager grundig igjennem, saaledes, at man skulde kunne vente, at alle disse Sager vilde gaa fra Haanden og blive gjorte færdige i een Session. Det kan den høie Regjering neppe have tænkt sig. Denne Begrundelse er imidlertid heller ikke for mig tilstrækkelig, netop fordi den høie Regjering ikke har forelagt alle de Lovforslag, som skulle til Revision her i Thinget, og saavidt mig bekjendt, ville enkelte af disse slet ikke blive fremsatte i denne Samling. Regjeringen maatte altsaa ved Samlingens Begyndelse vide, at Lønningslovenes Revision ikke kunde blive sørt igjennem i denne Samling, og havde den da den Betragtning, at en almindelig Lønningsforbedring for Embedsstanden var nødvendig, maatte den allerede i Begyndelsen af Samlingtn have fremsat Forslag derom. Vi have jo paa anden Maade givet Embedsmændene Tillæg i de sidste Aar, nemlig under Navn af Dyrtidstillæg. Med Hensyn hertil erkjender nu den høie Regjering, saavidt jeg har opfattet den, at der ikke kan siges længer at være Dyrtid tilstede; men naar der skulde være Tale om en egentlig Lønningsforbedring, ser jeg ikke nogen Grund for Regjeringen til at fravige den Fremgangsmaade, man har fulgt i tidligere Aar, at fremsætte Forslag herom netop paa Finantsloven; men nu kommer man her med en særlig Lov. Jeg ser ikke nogen Grund for Regjeringen til at tro, at Folkethinget nu skulde være særlig villigt til at gaa ind paa et ganske andet Princip end i de foregaaende Aar. Jeg skal imidlertid sige, at paa hvilken Maade end dette Forslag var fremkommet, om det var fket i Samlingens Begyndelse paa Finantsloven eller nu paa særlig Lov, saa forekommer det mig i høieste Grad ubetimeligt, og jeg skal sige hvorfor. Naar der er forelagt Folkethinget en Vænge Lønningslove til Revision, og disse Lønningslove ere henviste til Prøvelse i et Udvalg, vil det nemlig være at foregribe dette Udvalgs Arbejde, naar man nu ved særlig Lov vil have det flaaet fast, at der skal foretages en almindelig Lønningsforbedring for alle Embedsklasser. Det kan dog ikke være Meningen. Hvor kan man tro, at Folkethinget vil gaa hen og træffe en særlig Afgjørelse, af et saa vigtigt Spørgsmaal? Dette Spørgsmaal om Lønningsforbedring er jo netop et af dem, som Thinget har henvist til Udvalgets Overveelse sammen med alle de øvrige Lønningsspørgsmaalet vedrørende Forhold. Man vil ved dette Forslag foreskrive en almindelig Erkjendelse af, i hvilken Retning Udvalgets Arbejde skulde gaa, og det kan jeg ikke indrømme, er rigtig. Betydningen af Lønningslovenes Revision kan jo heller ikke være, at man skal gaa ind paa en almindelig Lønningsforbedring. Betydningen maa være den, at man skal rette de

Misforhold, som i Livens Løb under den fremadgaaende Statsudvikling ere komne tilstede paa forskjellige Omraader. Det vil mulig føre til, at man forhøjer Lønningerne paa eet Sted, bibeholder dem paa et andet og forringer dem paa et tredje, hvor vedkommende Embede efter Statsudviklingens Gang har tabt endel af sin Betydning. Jeg synes derfor fra mit Standpunkt, at der ikke er mindste Grund til at fremkomme med et saadant Lovforslag. Lad os her i Thinget arbejde paa Lønningslovenes Revision, maaste vi faae nogle færdige iaar og nogle adaare, thi Revisionen maa dog nødvendigvis blive bragt tilende. Ganske vist forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa Lovene ere os forelagte, besværliggjør Udvalget Arbejdet i høi Grad, og at det Naturligste vilde have været at faae dem alle forelagte saaledes, at man kunde danne sig en Mening om de forskellige Forhold, kunde afveie de forskellige Embedsmænds Stilling, saa at man ikke paa den ene Lov kom til at begunstige visse Embedsmænd, medens man paa en anden Lov kom til at gjøre Embedsmænd, der baade med Hensyn til Uddannelse og Arbejde maatte stilles lige med de førstnævnte, mindre begunstigede. Jeg vil sige, at vi maatte egentlig for at kunne gjøre et godt Udvalgsarbejde have haat alle Lønningslove for paa eengang; men Arbejdet er i og for sig saa omfattende, at det turde være et Spørgsmaal, om den høie Regjering ikke vilde have gjort rettere i at have henlagt Spørgsmaalet til Prøvelse i en parlamentarisk Kommission, eller helst en rent Folkethingskommission, og have sammenkaldt denne paa en Tid, da den udelukkende havde dette Spørgsmaal at arbejde med, og ikke saaledes som Lønningsudvalget tillige andet Rigsdagsarbejde. Men jeg skal derhos sige, at Grunden til, at jeg ikke erkjender Nødvendigheden af dette Forslags Fremsettelse, ligefrem er den, at Lønningslovenes Revision jo maa blive tilendebragt iaar eller til næste Aar, og jeg vilde da finde det naturligt, at Regjeringen, hvis man, hvad jeg ikke betvivler, vil ske, kommer til Forhøielse, forlangte en Efterbevilling, saaledes at de vedkommende Embedsmænd fik Forhøielse fra den Tid, fra hvilken man anerkjendte, at de burde have haat den. Jeg synes, at det var den naturlige Vej at gaa istedetfor at foregribe Udvalgets Arbejde ved Fremsettelse af et saadant Forslag, som det foreliggende. Jeg maa derfor være Modstander af selve Lovforslagets Indhold; men i saa Henseende kan jeg henholde mig til den erede foregaaende Taler (Berg), at ogsaa jeg ønsker Sagen henviist til et Udvalg. Paa sidste Stadium maa jeg imidlertid være en Modstander af Lovforslaget.

Solstein-Ledreborg: Jeg skal fatte mig meget kort. Stovpolitiske Betragtninger i Forhold til det andet Thing vil jeg ikke komme ind paa. Jeg ønsker kun at anerkjende et Punkt